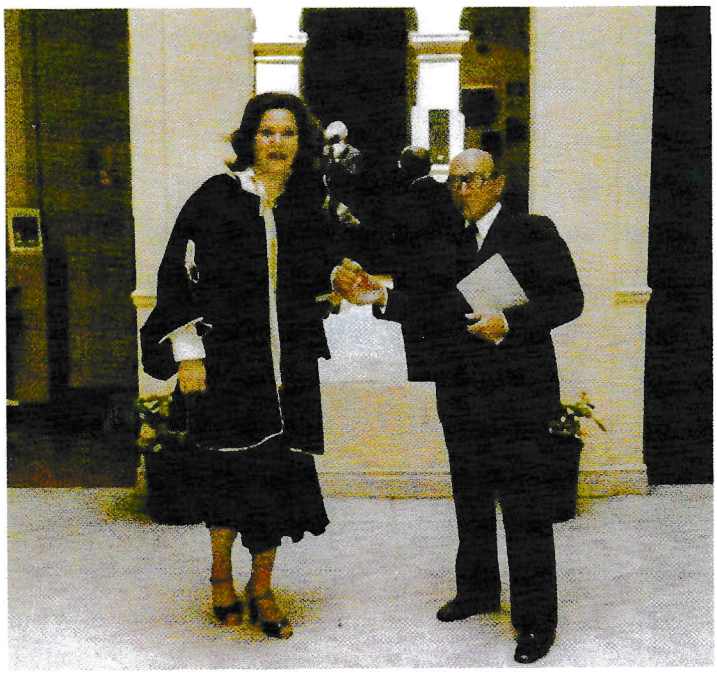
Marton Éva
prof. emerita, Ks. Kossuth-díjas, a Nemzet Művésze, Corvin-lánccal és Szent István-renddel kitüntetett operaénekes,
a Magyar Művészeti Akadémia tagja

40 év távlatából egy csendes, elegáns úriemberre emlékezem Madridból

1977-ben léptem fel először Madridban, Aidát énekeltem, partnerem Francisco Ortiz, majd Plácido Domingo volt. Felkeresett az öltözőmben egy csendes, elegáns úriember, és bemutatkozott, hogy ő Juan Gyenes, egy fotográfus, aki szeretne rólam portrékat készíteni. Ami a legkedvesebb volt, az, hogy folyékonyan, hibátlanul beszélt magyarul, annak ellenére, hogy már évtizedek óta élt távol hazájától. Csak később tudtam meg Plácidótól, hogy a magyar származású úriember amellett, hogy világhírű, a spanyol királyi ház hivatalos fotográfusa is.

Aztán a stúdiójában töltöttünk jó néhány órát. Visszaemlékezve rendkívül kellemes, meghitt atmoszférában dolgoztunk. Az elkészült felvételeket a mai napig szívesen nézegetem. A képeken egy igazi, hús-vér nő tekint rám, ilyen képet csak egy magyar tud csinálni. A nők szeretete a vérükben van. A stúdióból kijövet Zoli, a férjem készített egy képet rólam és Juan Gyenesről. Aztán én is kedvet kaptam, és megörökítettem őket is.

Később készített még egy-két fotót velem és Plácidóval, sőt Plácidóval együtt egy kedves kártyát is küldtek, de ezeket eddig a legjobb akarattal sem találtuk meg férjemmel a rendezett és mégis áttekinthetetlen archívumunkban, de valahol biztos megvan.

1998-ban tértem vissza Madridba, Elektrát énekeltem a végre felépült Teatro Realban. Érdeklődtem utána, de Juan akkor már nem élt. Őszintén megvallom, hiányzott. Egy értékes, kiváló alkotóművészt vesztettünk el vele. Mindig szeretettel és tisztelettel gondolok rá.

Éva Marton
opera singer

A quiet, dapper gentleman from Madrid

My first performance in Madrid took place in 1977, as Aida, first with Francisco Ortiz, then with Plácido Domingo. A quiet, dapper gentleman was waiting for me at my dressing room, and introduced himself as the photographer Juan Gyenes. He wanted to take my portrait. His Hungarian was perfect, even though he left his homeland decades ago. Placido later told me that Gyenes had not only been a world-renowned artist, but the official photographer of the Royal Couple as well.

I spent a couple of hours in his studio, in a pleasant, cozy environment. I still enjoy looking at the pictures he made, portraying me as a real woman – only a Hungarian artist can create such a portrayal, with an innate love for women. My husband, Zoli, took a picture of Gyenes and me as we exited the studio, which prompted me to take their picture in return.

We had some brief photography sessions later, together with Placido; moreover, they even sent me a greeting card.

I returned to Madrid in 1998, to the newly opened Teatro Real, to perform the role of Elektra. I was informed about the death of Juan. His absence was painful. We lost a genuine artist. I keep his memory in my heart, and have the utmost respect for him.

